

HOOFDSTUK EEN

‘Onyeka!’

Ik schrik, een tinteling verspreidt zich langs mijn hoofdhuid en Cheyennes ongeduldige stem snijdt door de paniek die van binnen groeit.

‘Schiet *op*, bro! Het is nu nog 2025.’

De drukkende hitte van de kleedkamer wordt heter en de scherpe geur van chloor steekt in mijn neus. Ik denk dat ik moet overgeven.

‘Ik blijf hier,’ mompel ik tegen de zware, houten deur die ons van elkaar scheidt.

Snel geschuifel van voeten wordt gevolgd door een snelle klop. ‘Op dit tempo is het zwembad straks dicht,’ Cheyenne antwoordt zonder een greintje begrip. ‘Heb je hem op?’

Ik staar naar de badmuts die ik van mam moest dragen,

hij ligt op de grond waar ik hem gooide. Ik wist dat dat ding me in de problemen zou brengen.

‘Hij past niet,’ zeg ik. ‘Ik heb het al geprobeerd. Mijn haar is te groot.’

Cheyenne maakt een geluid dat klinkt als een kruising tussen een grom en een zucht... een *grucht*.

‘Kun je hem niet gewoon dumpen?’

Ik snuif verontwaardigd. ‘Je weet wat mam doet als mijn haar losraakt of nat wordt.’

‘Daar komt ze niet achter,’ antwoordt Cheyenne. Maar we horen allebei de twijfel in haar stem. Mam komt er altijd achter. Dat is haar superkracht.

‘Ik blijf hier,’ herhaal ik, maar een trilling in mijn stem verraadt me. Ik kan niet op tegen Cheyenne.

Dat weet zij ook, dus slaat ze meteen toe, als een van de cheeta's uit die natuurdocumentaires waar Mam zo van houdt. We kijken ze samen op de schaarse dagen dat ze niet werkt.

‘Doe open,’ Cheyenne roept het en om ons heen valt iedereen in de kleedkamer stil.

Een knoop vormt zich in mijn maag. Ik haat het als Cheyenne zo doet. Dat zij van aandacht houdt, wil niet zeggen dat ik het ook leuk vind. De krappe ruimte van het kleedhokje voelt steeds kleiner en ik voel de druk in mijn borst groter worden, waardoor ademen moeilijk wordt. Energie vlamt over mijn huid, maar ik onderdruk het.

Ik moet me beheersen. Ik mag de controle absoluut niet verliezen. Dat is mams nummer één regel.

Ik herinner me de eerste keer dat ik me zo voelde nog goed. Mam en ik stonden hand in hand bij een bushalte toen een groep kinderen mijn haar belachelijk maakte. Mam negeerde ze en boog zich toen naar me toe, alsof ze wist dat ik op het punt van ontploffen stond. Ze glimlachte terwijl ze zei dat ik mijn emoties onder controle moest houden omdat er slechte dingen zouden gebeuren als ik ze zou laten gaan.

Dit was voordat ze me de Fibonacci-cijfers leerde. Die helpen me om mijn emoties de baas te blijven. Blijkbaar is het een of andere wiskundige reeks uit het oude India, die om een of andere reden werd vernoemd naar een Italiaanse kerel. Maar het werkt. Het is moeilijk om boos te worden als je probeert te onthouden wat het volgende cijfer is.

Ik sluit mijn ogen en begin te tellen, alle cijfers een voor een terwijl ik mijn best doe rustig te worden.

Nul...

Een...

Van elk cijfer volg ik in mijn hoofd de omtrek terwijl ik het een kleur, textuur en smaak geef.

Nul is een blauw met ruwe randen en smaakt naar pannenkoeken, zonder stroop.

Eén geef ik een glanzend oranje met de scherpe smaak van azijn.

Beetje bij beetje verdwijnt de tinteling onder mijn huid,

maar voor de zekerheid blijf ik doortellen.

Ik ben weer terug bij nummer één. Dit keer is hij bruin en zacht, maar met de volle smaak van de donuts die ik van mam nooit mag.

Twee is een doorschijnend en dof grijs. Totaal saai en gewoontjes.

Ik stop met tellen omdat nummer *twee* zijn werk doet en mijn hartslag weer daalt. De deurkruk rammelt en ik schrik op. Ik was Cheyenne helemaal vergeten. Ik haal de zware deur van het slot en ze glipt naar binnen in een blauw badpak. Haar gezicht glimt en ik ruik de kokosolie die ervan af walmt. Ze gebruikt altijd te veel. Zelfs in haar haar. Vandaag heeft ze het bij elkaar gebonden tot een kleine afro puff die bij elkaar gehouden wordt door een rode elastische haarband.

Het is vreemd om haar zonder haar pluizige cosplay vossenoren te zien die ze normaal gesproken op haar hoofd heeft. Cheyenne is geobsedeerd door Katsuki, haar favoriete anime personage, en ze houdt ervan om zich als haar te verkleeden. Ik ben het wel gewend, maar betrap mensen er altijd op dat ze haar met een rare blik aankijken. Niet dat het Cheyenne ook maar iets boeit wat anderen vinden. Soms denk ik weleens dat ze wil opvallen omdat mensen daardoor juist opletten, alsof ze hen uitdaagt om iets te zeggen over haar gevoel voor mode. Ik val liever niet op.

Cheyenne heeft het syndroom van Turner waarvoor ze

speciale hormonen krijgt om goed te kunnen groeien. Maar haar mond is groot genoeg hoor. Ik heb wel eens gezien hoe ze een meisje van de middelbare school met één zin de baas was. Het meisje kletste over mijn haar dus ik denk dat ze het verdiende.

‘Oké, waar is dat ding?’ Cheyennes donkere ogen scannen de kleine ruimte af totdat ze de badmuts ziet. ‘Ja, natuurlijk past dat niet,’ zegt ze. ‘Het ligt op de vloer, pannenkoek.’

Cheyenne is ouder dan ik, maar ze doet graag alsof het om jaren gaat in plaats van om maanden. Ze raapt de badmuts op en haar ogen worden groot van begrip. ‘Wauw. Neemt je moeder je in de maling?’

‘Mocht ik willen,’ antwoord ik. ‘Ze vindt het mooi.’ Waarbij ik de *oo* korter maak in een *oi*-klank om mijn moeders zware Nigeriaanse accent na te bootsen. Cheyenne lacht omdat ze meteen weet wat ik bedoel, haar op de grond gerichte ogen glimmen van plezier.

Ik lach niet terug. Mijn ogen zijn gefixeerd op de glanzende badmuts die aan Cheyennes middelvinger bungelt. Het helderwitte latex is bedekt brandweerode stippen.

Cheyennes gezicht verkrampst. Ze doet haar best haar lach in te houden. ‘Je realiseert je hoe je eruit ziet hè? Met al je haar daar straks ingepropt, toch?’

‘Hou je mond,’ kreun ik. Natuurlijk weet ik dat. Ik kan vandaag aan niets anders denken. Dan zie ik eruit als Toad uit die klassieke videogame Super Mario Bros.

Haar blik richt zich op mijn hoofd en de wirwar aan krullen, spiralen en kinks erbovenop. Het veert recht mijn hoofd uit als een indrukwekkende warboel die mam nogal overweldigend vindt, daarom draag ik het maar zelden los. Mijn haar heeft meer kammen gebroken, föhns gemold en meer kappers laten huilen dan ik op mijn vingers kan tellen... dus misschien heeft mam een punt.

Straighten lukt niet, vlechten blijven niet lang zitten en de enige keer dat Mam het heeft geknipt, groeiden de lokken groter en dikker terug. Nu komen de lange stukken die niet rechtop staan of eruit steken, bijna tot mijn billen. Het is altijd droog, wat ik er ook insmeer, dus dat helpt ook niet. Maar de kleur is wel cool. Een zwart zo diep dat je er flitsen blauw vuur doorheen kan zien schieten als het licht er op precies de juiste manier op schijnt.

Cheyenne lacht nu hardop: 'It's-a-me, Mario!' gilt ze uit van plezier.

Ik wou dat ik mee kon lachen, maar ik ben te gestresst. Het was sowieso al moeilijk genoeg om toestemming te krijgen om naar het zwembad te mogen. Nu het vakantie is, ben ik of bij Cheyenne thuis of ik moet bij mam in de salon blijven, zodat ze me in de gaten kan houden. Ik heb het tot het allerlaatste moment uitgesteld en wachtte tot ze was afgeleid door een van haar klanten voordat ik het vroeg.

'Mam, mag ik vandaag alsjeblieft eerder weg?' vroeg ik.

Haar handen stopten en stilte daalde af in de salon. Alle

gesprekken verstomden terwijl nieuwsgierige oren wachten op mams reactie.

‘Hoezo?’ zei ze uiteindelijk.

‘Chey geeft een zwemfeestje voor haar verjaardag,’ antwoordde ik terwijl ik niet eens de moeite nam om te zeggen dat het om een feestje voor twee ging. Na het horen van Cheyennes naam, moest mam lachen. Ik probeerde er niet te veel van te verwachten. ‘Mam, alsjeblieft,’ smeekte ik. ‘Ik mag nooit ergens heen.’

‘Daar gaan we weer, altijd overdrijven,’ antwoordde mam. ‘Je gaat toch naar school? En beeld ik me je aanwezigheid in de kerk op zondag gewoon in?’

Ik weet inmiddels dat ik geen antwoord moet geven op dit soort vragen. Er *is* geen goed antwoord, daarom zei ik niets.

‘En hoezo willen jullie zwemmen terwijl Cheyenne zo vaak oorontsteking heeft?’ gaat ze door. ‘Je kunt niet eens goed zwemmen.’

Het stuk over mijn slechte zwemkunsten besloot ik te negeren, omdat ze gelijk had en ik dat ook al tegen Cheyenne had gezegd. Wat betreft de oorontsteking had mam ook gelijk. Cheyenne heeft er vaak last van door het syndroom van Turner.

‘De laatste keer is al eeuwen geleden,’ antwoordde ik in plaats daarvan. ‘En trouwens, van haar moeder mag het.’

Mam maakte een tjorie naar me. ‘Ik wil het niet hebben

dat je overal en nergens met zoveel vreemden rondhangt. Je bent niet zoals anderen.'

Niet weer!

'Je lijkt er geen last van te hebben als ik in de salon zit,' mompelde ik zachtjes. 'Het zit hier vol met vreemde mensen!'

'Wat zei je daar Onyekachi?'

Ik trok mijn gezicht in een onschuldige glimlach. Mam is de enige die mijn volledige naam gebruikt en meestal als ik in de problemen zit.

'Kom nou Tópé, laat dat kind wat plezier maken,' zei mevrouw Mataka terwijl ze ons onderweg naar de wasbak passeerde.

Zacht gefluister verspreidde zich door de salon en er verscheen een geïrriteerde uitdrukking op mams gezicht. Ze vindt zelf in de belangstelling staan bijna net zo erg als dat ik in de belangstelling sta. Toen ontspande haar gezicht zich plotseling en gaf ze toe aan de groepsdruk waarvoor ze mij altijd waarschuwde.

'Prima,' zei ze tenslotte, en mijn lichaam vulde zich met een gevoel van verbaasde opluchting, omdat ik me erop had voorbereid dat ze nee zou zeggen.

'Maar je moet wel een badmuts op,' voegde ze eraan toe, waardoor de opluchting weer wegsmolte. 'Ik heb vandaag geen tijd om je haar te wassen en te drogen.'

Toen trok mam een badmuts uit een van haar styling-la's.
Wie heeft er nou gewoon een badmuts rondslingeren?

Dus hier sta ik, terwijl ik dat lelijke ding over mijn haar probeer te trekken en Cheyenne kan alleen maar lachen. Uiteindelijk stopt ze met proesten, zodat ik er weer tussen kan komen.

‘Wat moet ik nou doen,’ vraag ik.

‘Sorry bro, gooi die handdoek maar in de ring...’

Mijn lippen persen zich op elkaar en haar stem zwakt af. Cheyenne kijkt weer naar me, maar niet uit nieuwsgierigheid of medelijden. Niet zoals anderen doen. Voor Cheyenne is mijn haar gewoon een deel van mij, net als het spleetje tussen mijn voortanden en mijn gigantische voeten met maat veertig. Zo kijk ik ook naar haar liefde voor vossenoren en Marmite. Het is zoals ik zou willen dat de wereld ons beide zou zien, in plaats van zich te focussen op dat wat ons anders maakt. Het is ook wat Cheyenne en mij in eerste instantie ook samenbracht.

Dat en het feit dat zij de enige andere Nigeriaan is die ik ken. Mam praat nooit over Nigeria en over waarom we er zijn vertrokken, dus het weinige dat ik weet over hoe het zo rijk en machtig werd, weet ik uit de geschiedenisles. Zo is het al zo lang ik me kan herinneren.

Voordat ze werk vond in de salon, maakte mam toiletten schoon bij een van de basisscholen in de buurt. Ze was toen zo dun, dat haar tweedehandskleren om haar lijf hingen. Ze denkt dat ik het me niet meer herinner, maar dat doe ik wel. Ik herinner me ook nog hoe lang het duurde voordat ze

een salon vond die bereid was te negeren dat ze geen Brits paspoort had, en die haar contant wilde betalen.

‘Iedereen zal me aanstaren,’ zeg ik Cheyenne terwijl ik zucht.

Cheyenne haalt haar schouders op. ‘Maakt dat uit?’

Ze heeft gelijk, dat zou het niet moeten. Maar voor mij doet dat het wel.

Ik pak de badmuts ruw uit haar handen en knijp hem tot een bal.

‘Ja,’ antwoord ik.

Even aarzelt Cheyenne, dan trekt ze hem uit mijn gebalde vuist. ‘Ik snap niet dat het je zoveel kan schelen wat andere mensen van je denken,’ zegt ze, terwijl ze hem glad trekt. Ze steekt haar arm naar me uit, de badmuts tussen haar smalle vingers. ‘We hoeven er niet bij te horen.’

Maar ik wel, wil ik schreeuwen. Ik wil ergens thuishoren.

Maar dat doe ik niet. In plaats daarvan duw ik alle frustraties terug bij de andere gevoelens die ik niet mag hebben zoals de nieuwsgierigheid naar mijn vader en blijdschap op school. En de engste van allemaal... de hoop dat dingen zullen veranderen.

‘Kijk,’ zegt Cheyenne na een korte pauze. ‘Het is mijn verjaardag en van je moeder mag je eindelijk ergens anders heen dan naar de kerk. Ik weiger toe te staan dat je hier een beetje zielig gaat zitten doen.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op vanwege haar toon, maar

ze heeft gelijk en ik wil haar speciale dag ook niet verpesten.
Ik pak de lelijke badmuts van haar af.

‘Jij bent zelf zielig,’ antwoord ik met een voorzichtige lach.

‘Wat?’ kaatst Cheyenne terug. ‘Ik hoor je niet door je
paddenstoelenhoofd.’